

Dirk Spierenburg, De ontwikkeling van de E.G.K.S. (Amsterdam, 1 oktober 1954)

Source: Nederlands Verbond van Vakverenigingen (sous la dir.). De eenwording van Europa, Redevoeringen uitgesproken in het buitengewoon congres van het N.V.V. over de integratie van Europa gehouden op en 1 en 2 October 1954. Amsterdam: 1954. p. 6-29.

Copyright: All rights of reproduction, public communication, adaptation, distribution or dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

The documents available on this Web site are the exclusive property of their authors or right holders.

Requests for authorisation are to be addressed to the authors or right holders concerned.

Further information may be obtained by referring to the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL: http://www.cvce.eu/obj/dirk_spierenburg_de_ontwikkeling_van_de_e_g_k_s_amsterdam_1_october_1954-nl-c06d177f-caaf-454c-968e-f3efbda3b2ca.html

Last updated: 21/01/2015

De ontwikkeling van de E.G.K.S.

door D. Spierenburg lid van de Hoge Autoriteit der E.K.S.G.

Met genoegen heb ik de uitnodiging om voor Uw congres te komen spreken aanvaard. Mijn werkzaamheden in Luxemburg staan mij slechts bij uitzondering toe in Nederland te komen spreken. Toch is het, zeker ook voor mijzelf, nuttig op deze wijze de band met het vaderland te onderhouden. Waar ik vorig jaar in de gelegenheid was te spreken ter gelegenheid van de Algemene Ledenvergadering van het Nederlands Verbond van Werkgevers en bij het 50-jarig bestaan van de R.K. Mijnwerkersbond, is de mij door Uw bestuur geboden mogelijkheid vandaag voor het N.V.V. een uiteenzetting te houden over de Kolen- en Staalgemeenschap en haar ontwikkeling mij bijzonder welkom.

De Gemeenschap voor Kolen en Staal bestaat thans ruim twee jaar. 10 Augustus was het twee jaar geleden dat de Hoge Autoriteit, het uitvoerend orgaan van de Gemeenschap, met haar werkzaamheden begon. In Februari van het vorig jaar werd de Gemeenschappelijke Markt voor kolen en erts opengesteld. In Maart volgde de openstelling van de Gemeenschappelijke schrootmarkt, op 1 Mei die voor staal, terwijl op 1 Augustus j.l. deze Gemeenschappelijke Markt voor staal werd afgerond door er ook de staallegeringen in op te nemen.

Het ligt in mijn bedoeling een inzicht te geven in de maatregelen die de Hoge Autoriteit sedertdien heeft genomen om zonder ongewenste storingen voor het economische leven in de zes landen de Gemeenschappelijke Markt tot ontwikkeling te brengen, hoe zij deze taak heeft uitgevoerd en ten slotte hoe deze maatregelen reeds een zichtbare invloed hebben gehad op het verkeer in kolen, staal, erts en schroot tussen de zes landen. Ik zal dus schetsen hoe de Gemeenschappelijke Markt een realiteit is geworden. Daarna zou ik nog nader willen ingaan op een aantal aspecten die voor de toekomstige ontwikkeling van de Gemeenschap van grote betekenis zijn en waarvan ik mag aannemen dat zij Uw bijzondere belangstelling hebben.

Bij de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt werden allereerst voor de onder het Verdrag vallende producten in het verkeer tussen de landen van de Gemeenschap, zowel de invoerrechten als de contingenteringen afgeschaft. Daarenboven werden in beginsel alle discriminerende praktijken, die de ene producent of verbruiker kunstmatig boven de andere bevoordelen, verboden. Dit gold zowel voor de door de nationale regeringen ingestelde subsidies en de in- en uitvoerheffingen als voor de door het bedrijfsleven sinds jaren toegepaste praktijken, waarbij aan de afnemers bij vergelijkbare transacties verschillende voorwaarden werden gesteld.

Teneinde te grote verstoringen op economisch en sociaal gebied te vermijden, heeft de Hoge Autoriteit bij de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt, daartoe door het Verdrag voor een overgangperiode van vijf jaar gemachtigd, een aantal uitzonderingen moeten toestaan. Zo werden in Duitsland voor de Spoorwegen, de zeevisserij en de huisbrandverbruikers bijzondere prijzen voor kolen toegestaan.

In Frankrijk werd een reeks van subsidies voor het verbruik van kolen in stand gehouden, terwijl aan de Nederlandse Regering toestemming werd verleend nog tijdelijk het kolen-egalisatiefonds in stand te houden.

Ten slotte werd voor België, met behulp van aan de Nederlandse en Duitse mijnen opgelegde heffingen, een regeling ingevoerd, die het de Belgische mijnbouw gedurende de overgangperiode mogelijk moet maken de noodzakelijke modernisering door te voeren teneinde daardoor op den duur de concurrentie op de Gemeenschappelijke Markt het hoofd te kunnen bieden.

Al deze uitzonderingen werden door de Hoge Autoriteit voorlopig toegestaan. 31 Maart van dit jaar zijn zij aan een nieuw onderzoek onderworpen. Daarbij zijn wij tot de conclusie gekomen dat een aantal van deze uitzonderingen kon worden opgeheven. Zo bleek het mogelijk de bijzondere prijzen die in Duitsland nog voor de Spoorwegen, de visserij en de huisbrand waren vastgesteld, af te schaffen terwijl de subsidies in Frankrijk belangrijk konden worden beperkt.

De Nederlandse egalisatie der kolenprijzen werd beperkt tot eierkolen. Dezer dagen zal opnieuw overleg met de Nederlandse Regering plaatsvinden om te zien of ook dit laatste deel van die egalisatie zal kunnen verdwijnen.

Op het gebied van de prijspolitiek ging de Hoge Autoriteit, na aanvankelijk voor alle soorten kolen maximumprijzen te hebben vastgesteld, ertoe over de maximumprijzen af te schaffen, behalve voor de Ruhr en één der Franse kolenbekkens.

In tegenstelling tot wat voor kolen werd besloten heeft de Hoge Autoriteit geen maximumprijzen vastgesteld voor staal.

Ik wil er in dit verband de aandacht op vestigen dat met de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal ook een volledig nieuw prijzensysteem tot stand is gekomen. Allereerst geldt op de Gemeenschappelijke Markt de regel dat de ondernemers alleen tegen de door hen gepubliceerde prijzen mogen verkopen. Het tweede belangrijke punt in dit nieuwe prijzensysteem ligt in het zgn. discriminatieverbod dat ik zojuist reeds even aanstipte.

In de praktijk leidde de publicatieplicht tot moeilijkheden toen bij een dalende staalmarkt bleek dat de ondernemingen hun gepubliceerde prijslijsten niet veranderden en toch voor bepaalde transacties beneden deze prijslijsten aanbiedingen deden. Nadat de Hoge Autoriteit deze ontwikkeling enige tijd had aangezien, greep ze in. Door de beslissingen van Februari van dit jaar heeft de Hoge Autoriteit enerzijds vastgehouden aan het beginsel van de gepubliceerde prijzen, zodat iedere koper kennis kan nemen van het prijsniveau dat op de markt heerst. Anderzijds heeft de Hoge Autoriteit het de staalproducenten mogelijk gemaakt op een soepele wijze de marktontwikkeling te volgen, door over bepaalde perioden beperkte afwijkingen (2½ %) van de gepubliceerde prijslijsten toe te staan.

De bepalingen over discriminatie, die de verkoper verbieden om in gelijksoortige gevallen verschillende prijzen te berekenen (men denke aan de zgn. „dubbele prijzen“, die vroeger veelal ten aanzien van buitenlandse kopers werden toegepast), zijn uitdrukkelijk gehandhaafd. De Hoge Autoriteit is er bovendien toe overgegaan de door haar gegeven Voorschriften daadwerkelijk te laten controleren door accountantskantoren. Sindsdien worden de prijsvoorschriften door de staalproducenten veel beter nageleefd, waartoe overigens de wijziging in de marktontwikkeling zeker ook heeft bijgedragen.

Ik heb hier in het kort geschetst welke maatregelen de Hoge Autoriteit heeft genomen ten aanzien van de kolen- en staalprijzen. Een enkel woord moge hierbij aansluiten over de schrootprijzen, vooral omdat deze een interessant voorbeeld bieden van de wijze waarop zeer uiteenlopende systemen in de zes landen van de Gemeenschap werden omgewerkt tot één samenhangend stelsel voor de gehele Gemeenschap.

Men weet dat de schrootmarkt om verschillende redenen een uiterst speculatief karakter heeft. Bij een kleine verandering in de toestand van de markt treden al gauw zeer sterke prijsschommelingen op, die voor de staalindustrie grote moeilijkheden mede kunnen brengen. Dit is de reden waarom voor het openstellen van de Gemeenschappelijke Markt in de zes landen een ingewikkeld en uiteenlopend complex van overheidsmaatregelen voor schroot bestond; bovendien liep het prijsniveau van deze grondstof van land tot land zeer sterk uiteen. Aanvankelijk heeft de Hoge Autoriteit nog verdelingsmaatregelen voor schroot moeten treffen. Zij heeft van haar bevoegdheid om schaarse producten daarheen te dirigeren waar zij nodig zijn een korte tijd gebruik gemaakt. Al spoedig echter kon van dit rechtstreeks ingrijpen in de verdeling worden afgezien, mede dank zij een stelsel van prijsegalisatie gekoppeld aan maximumprijzen, dat voor de gehele Gemeenschap werd ingevoerd.

Het is n.l. zo dat de E.G.K.S. haar schrootbehoeften doorgaans niet zelf kan dekken, zodat voor de aanvullende hoeveelheden geregeld een beroep moet worden gedaan op derde landen. 'Doordat de Hoge Autoriteit uiteraard het prijsniveau van schroot op de wereldmarkt niet kan beheersen, dient ervoor gezorgd te worden dat de schommelingen in de invoerprijzen geen speculatieve terugslag veroorzaken op het schrootprijsniveau in de Gemeenschap. De Hoge Autoriteit heeft hiervoor de oplossing gevonden, dat de hogere kosten van de aankoop van schroot uit derde landen worden omgeslagen over alle schrootverbruikers

binnen de Gemeenschap.

Zoals gezegd ging dit stelsel aanvankelijk gepaard met maximumprijzen, doch enkele maanden geleden heeft men ook voor schroot weer vrije prijzen kunnen invoeren. Tegelijkertijd heeft de Hoge Autoriteit echter haar greep op de schrootmarkt versterkt doordat zij het stelsel van prijsaanpassing, dat aanvankelijk op vrijwillige basis tot stand was gekomen, verplicht heeft gesteld. Dat dit laatste gerechtvaardigd was heeft de ontwikkeling der laatste maanden wel bewezen, toen op de schrootmarkt plotseling sterke tendenties tot prijsstijging optraden, waar tegenover slechts een krachtige en doelbewuste invoerpolitiek baat kan brengen.

Tot slot van dit korte overzicht van de maatregelen, die de Hoge Autoriteit op het gebied van de prijzen genomen heeft, zij nog vermeld dat vanaf de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt de prijs voor ijzererts kon worden vrij gelaten zonder dat daarbij bijzondere nevenmaatregelen noodzakelijk waren.

Naast de prijzen van de producten zelf spelen in een Gemeenschappelijke Markt natuurlijk ook de vervoertarieven een belangrijke rol. Ook vervoertarieven voor kolen en staal dienen te voldoen aan de voorwaarde dat aan verbruikers, die in vergelijkbare omstandigheden verkeren, vergelijkbare prijzen voor het vervoer in rekening worden gebracht. In het bijzonder moesten de kunstmatige bevoordelingen, die gebaseerd waren op het land van herkomst of bestemming van het product, zo snel mogelijk verdwijnen. Sedert de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt heeft de Hoge Autoriteit met de regeringen overeenstemming bereikt over de opheffing van een reeks dergelijke discriminaties, vooral op het gebied van het spoorwegvervoer.

Uit het voorgaande zal U reeds duidelijk zijn geworden dat een Gemeenschappelijke Markt niet iets is dat men ineens tot stand kan brengen, doch dat zich integendeel geleidelijk moet ontwikkelen. Het beleid dat de Hoge Autoriteit heeft gevoerd, waarbij zij aanvankelijk nog uitzonderingen op het gebied van bijzondere prijzen, subsidies en egalisatiefondsen toestond, maar deze reeds gedurende de eerste anderhalf jaar steeds verder heeft beperkt, wettigt m.i. het vertrouwen dat aan het einde van de overgangsperiode de Gemeenschappelijke Markt in de volle zin des woords tot stand zal zijn gebracht.

Mede doordat wij een deel van de weg nog moeten afleggen, is het uitermate moeilijk het uiteindelijke nut van de Gemeenschappelijke Markt aan de thans bestaande toestand af te meten. Bovendien moet men nimmer uit het oog verliezen dat de voordelen van het ontstaan van een Gemeenschappelijke Markt in zo kapitaal-intensieve bedrijfstakken als de kolen- en staalnijverheid slechts na verloop van een aantal jaren aan de dag kunnen treden. Specialisatie in de productie, die ongetwijfeld door de totstandkoming van de Gemeenschappelijke Markt zal worden bevorderd, kan niet in een periode van 1½ jaar tot stand komen, al zien wij er nu reeds enkele tekenen van. En nog minder kan de prijsdaling, die op een dergelijke specialisatie moet volgen, nu reeds in het prijsniveau tot uitdrukking zijn gekomen.

Toch mag men de vraag stellen of er thans na 1½ jaar zichtbare resultaten van het bestaan van de Gemeenschappelijke Markt zijn. De ontwikkeling van het onderlinge handelsverkeer is daarvoor een belangwekkende maatstaf.

Dan zien wij in 1953, het eerste jaar dat de Gemeenschappelijke Markt in werking was, een stijging in de uitwisseling van steenkolen tussen de landen van de Gemeenschap met ongeveer 3½ miljoen ton ofwel met 22%, vergeleken bij het jaar 1952. Voor de eerste 8 maanden van 1954 bedraagt deze stijging t.o.v. 1952 al 39% (Vergeleken met dezelfde periode van 1953 bedraagt de stijging ruim 18%).

Op de staalmarkt nemen wij een soortgelijke ontwikkeling waar: de staalleveranties tussen de landen van de Gemeenschap stegen van 237.400 ton in 1952 tot 339.100 ton per maand gedurende de eerste 5 maanden van 1954. Dit komt neer op een stijging met bijna 43%.

De hoeveelheden schroot die de verbruikers binnen de Gemeenschap in andere landen van de Gemeenschap kopen, zijn sinds de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt eveneens aanmerkelijk toegenomen. Van maandelijks 36.000 ton in 1952 stegen deze aankopen tot ongeveer 160.000 ton voor de eerste helft van het jaar 1954. Dit betekent meer dan een verviervoudiging.

Voor wat het ijzererts betreft zijn in het bijzonder de leveranties van Frankrijk naar België en Luxemburg toegenomen n.l. 23% sinds 1952.

Hoewel niemand zal willen beweren dat deze cijfers wijzen op een sensationele toeneming in het onderlinge handelsverkeer tussen de zes landen van de Gemeenschap, en ook nog rekening moet worden gehouden met de invloed van het algemene conjunctuurverloop, demonstreren de percentages die ik noemde naar mijn mening onmiskenbaar, dat de Gemeenschappelijke Markt zijn uitwerking op de intensivering van het handelsverkeer niet heeft gemist. En dat is ook begrijpelijk. Naarmate de kopers er aan gewend raken dat zij ook buiten de nationale grenzen een goed en betrouwbaar product kunnen verkrijgen, dat soms lager in prijs is dan wat in eigen land wordt voortgebracht, en naarmate de producenten tot het besef komen dat over de grenzen een interessante markt voor hen toegankelijk is geworden, veranderen de goederenstromen van richting.

Deze nieuwe handelsbeweging zal omdat zij mede gebaseerd is op een verandering in commerciële mentaliteit, niet gemakkelijk meer teniet kunnen worden gedaan.

Voor ons Nederlanders, die zo gewend zijn aan een open volkshuishouding en die sinds eeuwen van de internationale handel hebben moeten bestaan, spreekt dit allemaal vanzelf. In landen waar de industrie sinds jaar en dag gewend is aan een beschermende politiek, kost het evenwel tijd voordat men in werkelijkheid van de nieuw geboden mogelijkheden regelmatig gebruik gaat maken, ook al zijn de technische belemmeringen in het onderlinge handelsverkeer dan weggevallen. Het is of de gevangene, ontdaan van zijn ketenen, zich nog niet direct zijn verkregen vrijheid realiseert.

De cijfers tonen intussen aan dat in toenemende mate bij het bedrijfsleven besef voor de nieuw ontstane mogelijkheden wakker wordt. Nu deze ontwikkeling eenmaal op gang is gekomen, zal zij niet meer zijn tegen te houden. Zo ben ik ervan overtuigd dat het bedrijfsleven, dat aanvankelijk veelal aarzelend tegenover de Gemeenschap stond, meer en meer begrip en ook waardering zal tonen voor de mogelijkheden die zij te bieden heeft. De eerste tekenen daarvan vallen reeds waar te nemen.

Deze ontwikkeling is mede gunstig beïnvloed door de samenwerking zoals deze tussen de Hoge Autoriteit en het bedrijfsleven in zijn vele schakeringen gedurende de afgelopen twee jaren is gegroeid.

Naast vele directe contacten met industrie en vakbeweging ontwikkelt zich deze samenwerking in het bijzonder in het Raadgevend Comité.

Het Raadgevend Comité waarin zowel werkgevers en werknemers als verbruikers zitting hebben, wordt in de praktijk niet alleen door de Hoge Autoriteit geraadpleegd in die gevallen waarin het Verdrag dit voorschrijft, maar wordt ook ten nauwste betrokken bij behandeling van alle vraagstukken waarvoor de Hoge Autoriteit zich geplaatst ziet en die om een oplossing vragen. In denk hier b.v. aan de kolenpolitiek en het beleid t.a.v. de kartels dat de Hoge Autoriteit moet voeren. Ik denk verder aan de vraag of terwille van de concurrentie op de wereldmarkt speciale kortingen aan metaalindustrieën kunnen worden gegeven, die naar derde landen exporteren. Al deze vraagstukken legt de Hoge Autoriteit aan het Raadgevend Comité voor, en zij hecht de grootste waarde aan de samenwerking met de leidende personen uit het praktische leven. Het aandeel dat de werknemersvertegenwoordigers in de werkzaamheden van dit Comité hebben, wordt duidelijk onderstreept doordat één van hen, de heer Renard, dit jaar het voorzitterschap vervult.

De samenwerking tussen de Hoge Autoriteit en Raad van Ministers heeft zich in tegenstelling tot een wat stroef begin de laatste tijd zeer goed ontwikkeld. Aanvankelijk waakten beide organen er angstvallig voor dat de andere partij buiten haar eigen bevoegdheden zou treden. Geleidelijk aan heeft deze sfeer zich gewijzigd en plaats gemaakt voor het begrip dat beide organen van de Gemeenschap elkaar aanvullen en dat slechts door een nauwe samenwerking de doeleinden van de Gemeenschap kunnen worden verwezenlijkt. Met de totstandkoming van de Kolen- en Staalgemeenschap zijn immers slechts voor twee bedrijfstakken bevoegdheden aan de Hoge Autoriteit verleend. De regeringen zijn volledig soeverein gebleven t.a.v. alle overige bedrijfstakken. Hetzelfde is het geval voor de algemene economische politiek die zij wensen te

voeren en die onvermijdelijk haar weerslag heeft op de bedrijfstakken, die onder het gezag van de Hoge Autoriteit zijn geplaatst. De problemen die hierdoor rijzen kunnen alleen in wederzijds begrip, gebaseerd op een nauw en gedurig contact, tot een oplossing worden gebracht. Het stemt tot bijzondere voldoening dat aan deze voorwaarde voor het welslagen van de Gemeenschap thans in zo ruime mate wordt voldaan.

Een enkel woord zou ik nog willen zeggen over de betrekkingen tussen de Hoge Autoriteit en de Gemeenschappelijke Vergadering.

Deze Gemeenschappelijke Vergadering, die is samengesteld uit parlementsleden van de zes deelnemende landen, heeft als voornaamste bevoegdheid om aan de hand van een jaarlijks aan haar over het gevoerde beleid uit te brengen verslag, de werkzaamheden van de Hoge Autoriteit te beoordelen. Wanneer zij daartoe aanleiding vindt, kan zij, indien daarvoor een meerderheid van 2/3 wordt gevonden, de Hoge Autoriteit tot aftreden dwingen. Wanneer dit parlementaire toezicht geheel beperkt zou blijven tot een contrôle achteraf, dan zou daarin voor een parlement iets onbevredigends schuilen. Daarom heeft de Hoge Autoriteit zich bereid verklaard om de grote lijnen van haar toekomstig beleid uiteen te zetten aan de Gemeenschappelijke Vergadering of haar bevoegde commissies, zodat een zekere politieke toetsing vooraf van die grote lijnen kan plaatsvinden, zonder dat het parlement zich aan de andere kant te zeer gaat mengen in de uitvoerende taak van de Hoge Autoriteit. Ik geloof dat deze werkwijze in het jaar dat zij is toegepast zowel aan de Gemeenschappelijke Vergadering als aan de Hoge Autoriteit bevrediging heeft geschonken.

Ik heb U thans een inzicht gegeven in de verschillende vormen van samenwerking zoals deze zich binnen de Gemeenschap hebben ontwikkeld. Mijn betoog zou niet volledig zijn wanneer ik niet tevens nog een ogenblik Uw aandacht zou vragen voor de ontwikkeling van de betrekkingen met het buitenland. Tijdens de afgelopen 2 jaren heeft de Gemeenschap haar buitenlandse betrekkingen uitgebreid en deze meer inhoud gegeven. Zij vormt geen autarkisch geheel. Integendeel, een vrij ruilverkeer voor de producten van de Gemeenschap met derde landen is een essentiële voorwaarde voor de verwezenlijking van een gezonde concurrentie zoals die door het Verdrag is bedoeld. Deze concurrentie moet niet beperkt blijven tot een concurrentie tussen de ondernemingen van de Gemeenschap maar zij moet op bepaalde voorwaarden ook spelen in de verhouding met derde landen. Het spreekt daarbij vanzelf dat de opheffing van de handelsbelemmeringen die de import nog in de weg zijn gelegd, geen eenzijdig karakter zal mogen dragen, doch dat de derde landen ook van hun kant bereid moeten zijn de belemmeringen die aan de export van de producten van de Gemeenschap in de weg worden gelegd, op gelijke wijze te verminderen. Slechts op basis van wederkerigheid moet het mogelijk worden geacht een grotere vrijheid in het handelsverkeer tussen de Gemeenschap en derde landen te verwezenlijken.

Ook op het gebied van de prijspolitiek zullen zekere garanties van derde landen moeten worden verkregen om deloyale concurrentie op de Gemeenschappelijke Markt te vermijden. Op deze basis zijn handelspolitieke besprekingen met een aantal landen voorbereid en in een enkel geval reeds gevoerd.

Van bijzondere betekenis voor de Gemeenschap zijn de betrekkingen met de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk. Door de lening van 100 miljoen dollar, die de regering van de Verenigde Staten aan de Hoge Autoriteit heeft verstrekt, heeft deze een duidelijke daad van vertrouwen in de Gemeenschap gesteld.

Wat het Verenigd Koninkrijk betreft, de Britse regering heeft reeds in 1952 de wens te kennen gegeven met de Gemeenschap tot een nauwe associatie te geraken. De Hoge Autoriteit heeft in het begin van dit jaar aan de Britse regering voorstellen gedaan, teneinde aan de associatie concrete inhoud te geven. De Britse regering heeft daarop in Mei de Hoge Autoriteit uitgenodigd om voor besprekingen naar Londen te komen. Door de ziekte van de President van de Hoge Autoriteit zijn deze besprekingen, die aanvankelijk in Juli zouden plaatsvinden, uitgesteld. Ik vertrouw dat onder de huidige omstandigheden, nu de Westelijke wereld zo dringend behoefte heeft aan eenheid en goede wil om de tussen de vrije naties bereikte samenwerking in stand te houden en uit te breiden, het mogelijk zal zijn dat op korte termijn de besprekingen met de regering van het Verenigd Koninkrijk zullen kunnen beginnen en met succes zullen worden bekroond.

Een dergelijke associatie zal niet in één slag volledig tot stand kunnen worden gebracht, doch een hechte

basis zal moeten worden gelegd, waarop deze geleidelijk tot ontwikkeling kan worden gebracht.

Alvorens over te gaan tot de behandeling van een aantal aspecten, die voor de toekomstige ontwikkeling van de Gemeenschap van grote betekenis zijn, zou ik nog kort willen samenvatten wat thans in de afgelopen twee jaren dat de Gemeenschap heeft gewerkt, is bereikt.

In die twee jaren is de Gemeenschappelijke Markt werkelijkheid geworden. Het onderlinge handelsverkeer tussen de zes landen is toegenomen.

Tussen de Hoge Autoriteit en de verschillende instanties van de Gemeenschap is een goede samenwerking ontstaan. Het bedrijfsleven toont in toenemende mate begrip voor de mogelijkheden die de Gemeenschappelijke Markt biedt. In het internationale milieu is de Gemeenschap erkend en aanvaard.

Na twee jaren intense activiteit kan de Gemeenschap worden vergeleken met een plant, die nog niet zijn volle wasdom heeft bereikt, maar die wortel heeft geschoten en kerngezond is.

Laten we thans nader ingaan op een viertal onderdelen van het beleid van de Hoge Autoriteit, die wellicht Uw bijzondere belangstelling zullen hebben, n.l. het beleid op sociaal gebied, de te voeren kolenpolitiek, het kartelbeleid en het transportvraagstuk. Het ligt voor de hand in deze kring de sociale vraagstukken het eerst te bespreken.

Sociale vraagstukken.

Ik kan de betekenis, welke de sociale vraagstukken in het kader van de Gemeenschap hebben het beste duidelijk maken door in te gaan op een vraag, waaraan ik tot dusverre ben voorbijgegaan: wat is het uiteindelijke belang van de Gemeenschappelijke Markt? Met welk doel voor ogen moet zij worden nagestreefd? Wat willen we er mee bereiken?

Het Verdrag zelf geeft daarop een zeer duidelijk antwoord.

De Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal heeft ten doel bij te dragen tot de economische ontwikkeling in Europa, tot uitbreiding van de werkgelegenheid en tot verhoging van het levenspeil in de deelnemende landen. Het Verdrag heeft derhalve een bij uitstek sociaal doel, n.l. het verhogen van de welvaart.

De indruk wordt vaak gewekt, dat het sociale doel van het Verdrag in het bijzonder gericht zou zijn op de verhoging van de welvaart van de arbeiders in de kolen- en staalindustrie. Dit is onjuist. Het doel is van een veel ruimere strekking.

Door het totstandbrengen van de Gemeenschappelijke Markt voor Kolen en Staal zal een gezonde concurrentie tussen de onder het Verdrag vallende bedrijven ontstaan. Daardoor zullen specialisatie en verhoging der productiviteit in de kolen- en staalindustrie in de hand worden gewerkt. Bij een dergelijke ontwikkeling, en ik wees er reeds op dat deze zeker in zo kapitaal-intensieve bedrijfstakken niet van de ene dag op de andere zal kunnen optreden, zullen de kostprijzen en daarmee de verkoopprijzen kunnen dalen. De verwerkende industrieën zullen op deze wijze in staat worden gesteld deze belangrijke grond- en hulpstoffen tegen voordeligere condities te betrekken. Daardoor zal — en dat is het uiteindelijke doel — het reële loon en dus de welvaart voor brede lagen van de arbeidende bevolking kunnen stijgen.

Het zal U hierdoor duidelijk zijn dat de sociale doelstelling van het Verdrag in de eerste plaats door maatregelen van algemeen economische aard dient te worden verwezenlijkt. Het sociale beleid van de Hoge Autoriteit vindt daarom allereerst uitdrukking in haar economisch beleid n.l. in het verwezenlijken van de Gemeenschappelijke Markt.

Daarnaast hebben wij ook speciaal voor de arbeiders in de onder ons gezag vallende bedrijven op sociaal gebied een bijdrage te leveren. Ik zou in dit verband willen spreken van een sociaal beleid in engere zin en

het Verdrag heeft daarom de Hoge Autoriteit op dit gebied bepaalde bevoegdheden gegeven. Zo kan zij stappen ondernemen op het gebied van de vrije verplaatsing van arbeidskrachten. Zij kan de arbeiderswoningbouw bevorderen. Zij kan stimulerend optreden ter bevordering van de vakopleiding, arbeidsveiligheid en hygiëne. Op enkele van deze punten zou ik met U wat nader willen ingaan.

Artikel 69 van het Verdrag draagt de regeringen op er voor te zorgen dat de arbeiders in de kolen- en staalindustrie de vrijheid verkrijgen om in elk van de zes landen van de Gemeenschap werk te zoeken. De regeringen blijven daarbij gemachtigd om die beperkingen op te leggen, die voor de handhaving van de openbare orde of voor de volksgezondheid noodzakelijk zijn. Aan de Hoge Autoriteit is daarbij als taak toebedeeld om aan de handelingen van de deelnemende staten in dit opzicht richting te geven en deze te vergemakkelijken.

In overeenstemming met deze taak heeft de Hoge Autoriteit de zes regeringen in een conferentie bij elkaar gebracht om dit vraagstuk te regelen. Het is aan deze regeringen om overeenstemming te bereiken en de vrijheid van migratie voor de arbeiders tot een feit te maken.

Zijn t.a.v. de migratie de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit beperkt, grotere mogelijkheden zijn haar geboden op het gebied van de bevordering van de arbeiderswoningbouw.

De huisvestingspolitiek in de kolen- en staalindustrie vormt een integrerend deel, zowel van het algemene economische beleid van de Hoge Autoriteit als van haar sociaal beleid in de meer enge zin van het woord. Door de bouw van woningen worden de levensomstandigheden van de arbeiders verbeterd. De werknemers worden meer gebonden aan de streken waar de werkgelegenheid kan worden gehandhaafd en de verplaatsing van arbeiders naar ondernemingen in gebieden met een zich uitbreidende activiteit wordt erdoor bevorderd, wat een belangrijke bijdrage betekent voor het verhogen van de productiviteit van de industrieën der Gemeenschap.

De Hoge Autoriteit is dan ook voornemens een belangrijke bijdrage te leveren voor de financiering van de woningbouw. Van de in de Verenigde Staten verkregen lening ten bedrage van 100 miljoen dollar, is 25 miljoen dollar uitgetrokken voor de bouw van woningen. In alle landen van de Gemeenschap is sprake van een ernstig woningtekort. De financiering van de bouw van arbeiderswoningen heeft in de afgelopen jaren met twee moeilijkheden te kampen gehad: enerzijds de algemene schaarste aan kapitaal op lange termijn en anderzijds de buitengewoon hoge rentevoet voor deze gelden. Door de beschikbaarstelling van de genoemde 25 miljoen dollar tegen een matige rentevoet, kan de Hoge Autoriteit een effectieve bijdrage leveren voor de bouw van woningen ten behoeve van de arbeiders in de kolen- en staalindustrie. Men dient zich er rekenschap van te geven dat deze beide moeilijkheden, de schaarste aan kapitaal en de hoge rentevoet, zich in Nederland niet voordoen.

Ter voorbereiding van het bouwprogramma van 25 miljoen dollar, heeft de Hoge Autoriteit het initiatief tot een experimenteel bouwplan genomen. In de verschillende landen van de Gemeenschap bestaan aanzienlijke verschillen tussen de bouwprijs van arbeiderswoningen. In het algemeen is de kostprijs van de nieuw te bouwen woningen zeer hoog, hetgeen belangrijke investeringen in de woningbouw en relatief hoge huren met zich medebrengt. De Hoge Autoriteit is van mening dat, wil haar financiële hulp doeltreffend zijn, met deze hulp een streven naar verlaging van de bouwkosten gepaard dient te gaan.

Met een steun van 1.000 dollar per woning van de zijde van de Hoge Autoriteit zullen in de zes landen van de Gemeenschap duizend woningen worden gebouwd, teneinde een vergelijkend kostenonderzoek mogelijk te maken. Deze kostenvergelijking zal een nadere verklaring geven van de kostenverschillen en biedt de mogelijkheid belangrijke ervaringen op te doen om tot kostprijsverlaging bij de woningbouw te geraken. Tevens zal deze experimentele bouw dienstbaar gemaakt worden aan een onderzoek naar de mogelijkheid het staalgebruik bij de woningbouw te verhogen. Het spreekt vanzelf dat hier slechts gedacht wordt aan een vermeerdering van het staalgebruik voorzover dit economisch verantwoord zou zijn. Ook in Nederland, met name in de Gemeente Heerlen, zullen vijftig van deze woningen gebouwd worden.

De voorbereidingen tot deze bouw zijn in een vergevorderd stadium en verwacht kan worden, dat op korte

termijn met de bouw van deze woningen zal worden aangevangen. Op 30 September heeft mijn collega, de heer Wehrer, de eerste steen gelegd voor een groep van vijftig woningen in Charleroi.

Als belangrijkste onderdeel van de sociale politiek in engere zin beschouw ik de taak die de Hoge Autoriteit heeft om te waken over de werkgelegenheid.

In de eerste plaats is de Hoge Autoriteit gehouden de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt zonder ernstige stoornissen op het gebied van de werkgelegenheid te doen verlopen. Zouden dergelijke stoornissen dreigen op te treden dan dient zij, zoals ik reeds uiteenzette, tijdelijk de nodige uitzonderingen op de regels, die voor de Gemeenschappelijke Markt gelden, toe te staan.

Mochten bij de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt geen algemene repercussies optreden doch wel bepaalde ondernemingen zich genoodzaakt zien arbeiders te ontslaan, dan moet de Hoge Autoriteit ook voor die op zich zelf staande gevallen maatregelen nemen.

Voorts kan ook door invoering van nieuwe productiemethoden of nieuwe technische installaties werkloosheid ontstaan.

De bepalingen die in het Verdrag zijn opgenomen met betrekking tot de weder-aanpassing bieden de Hoge Autoriteit in deze beide laatste gevallen de mogelijkheid de arbeiders tegen werkloosheid te beschermen.

In deze gevallen kan de Hoge Autoriteit de financiering vergemakkelijken van de stichting van nieuwe bedrijven zodat aan werkloos geworden arbeiders nieuwe werkgelegenheid kan worden geboden. Indien nodig kan een dergelijke financieringsbijdrage ook worden gegeven voor de stichting van nieuwe bedrijven in andere bedrijfstakken dan de kolen- en staalindustrie. Verder is het de Hoge Autoriteit mogelijk om bij te dragen in de uitkering van wachtgelden aan werkloos geworden arbeiders, in de vergoeding van eventuele verplaatsingskosten en in de financiering van herscholing van arbeiders, die zich genoodzaakt zouden zien van beroep te veranderen.

De Hoge Autoriteit maakt van deze mogelijkheden in de praktijk reeds gebruik door bij te dragen in de verplaatsingskosten van mijnarbeiders naar het Lotharingse mijngebied, waarvoor in het Zuiden van Frankrijk op den duur geen werkgelegenheid meer voorhanden zal zijn. Zij verleent tevens financiële hulp bij de uitkering van wachtgelden aan arbeiders, die tijdens de modernisering van een bepaald staalbedrijf tijdelijk werkloos zijn geworden. Omdat een deel van deze arbeiders moet worden herschoold om naderhand in het gemoderniseerde bedrijf weder te kunnen worden opgenomen, draagt de Hoge Autoriteit eveneens bij in de kosten van herscholing.

Afgezien van deze bijzondere gevallen kan men zich de vraag stellen in hoeverre in de bedrijfstakken kolen en staal een meer algemeen gevaar voor het optreden van werkloosheid te verwachten valt.

Voor wat de staalindustrie betreft, is er geloof ik weinig aanleiding om als gevolg van de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt een dergelijke ontwikkeling te verwachten. Ook de conjunctuur-ontwikkeling baart voor de werkgelegenheid in de staalindustrie vooralsnog weinig zorg. Ik heb het vertrouwen dat, mits de ondernemers zich zekere beperkingen opleggen, de regels die met betrekking tot de prijzen op de staalmarkt door de Hoge Autoriteit zijn vastgesteld, de mogelijkheid in zich houden om in zekere mate prijsstabiliserend te werken. Dit zou niet alleen van het grootste belang zijn voor het conjunctuur-verloop en de werkgelegenheid in de staalindustrie zelve, doch gezien het grote belang dat deze zware industrie heeft voor het algemene conjunctuurverloop ook grote betekenis kunnen hebben voor een stabiele ontwikkeling van de Europese economie in het algemeen.

Ook voor de kolenmijnbouw laat het conjunctuur-verloop zich niet ongunstig aanzien. Structureel gezien ligt de situatie hier evenwel anders.

Kolenpolitiek.

Wanneer de concurrentieverhoudingen zich in de geest van het Verdrag gaan ontwikkelen, zal blijken dat een aantal kolenmijnen de marktontwikkeling niet kan volgen. De vraag rijst dan welke gevolgen voor de werkgelegenheid zullen optreden wanneer deze zgn. marginale mijnen hun poorten zouden sluiten.

Het is bekend dat onder de mijnwerkers, en in het bijzonder bij de ondergrondse arbeiders, een groot verloop optreedt. Wanneer gedurende een zekere periode niet meer nieuwe arbeidskrachten in de mijnindustrie zouden worden aangenomen dan nodig is om een te sterke veroudering van de arbeidsbezetting te voorkomen, kan de personeelsterkte in de mijnindustrie teruglopen zonder dat dit tot zichtbare werkloosheid aanleiding behoeft te geven. Zolang dus het tempo waarin marginale mijnen eventueel gesloten zouden worden niet sneller is dan het normale verloop van de arbeidskrachten of het tempo waarin de arbeiders uit de mijnen die gesloten worden naar andere mijnen kunnen worden overgeplaatst, is uit sociaal oogpunt het tempo van sluiting verantwoord te noemen. Aldus bestaat de mogelijkheid om het probleem van de marginale mijnen op te lossen zonder dat een beroep behoeft te worden gedaan op de maatregelen t.a.v. de wedertewerkstelling van werkloos geworden arbeiders.

Bovendien kan een beroep worden gedaan op de bepalingen van het Verdrag, waarbij tijdelijk een compensatieregeling voor de ondernemingen in een bepaald kolenbekken kan worden goedgekeurd, waardoor de marginale mijnen voorlopig in staat zouden worden gesteld hun productie voort te zetten. In dit licht moet men ook de speciale regeling voor de Belgische mijnen zien, waarover ik reeds in het eerste gedeelte van mijn rede sprak.

Voor een goed begrip is het wellicht nuttig er nog eens de aandacht op te vestigen dat de Hoge Autoriteit niet het besluit kan nemen bepaalde mijnen te sluiten. De ondernemers blijven verantwoordelijk voor de uitbreiding, stillegging of handhaving van hun productie. De Hoge Autoriteit treedt in dit opzicht nimmer in de plaats van de ondernemer.

Er bestaat van de zijde van het bedrijfsleven een zekere aandrang om van de Hoge Autoriteit de verzekering te verkrijgen dat, wanneer de thans marginale mijnen eenmaal zouden zijn gesloten, de dan resterende productiecapaciteit ook door de Hoge Autoriteit zou worden verdedigd en beschermd op grond van het feit, dat deze capaciteit nodig zou zijn om in de behoefte te voorzien.

Daarbij wordt over het hoofd gezien dat de afzetmogelijkheden van de kolen van de Gemeenschap niet alleen beïnvloed worden door de invoer uit derde landen maar ook door andere energiebronnen, in het bijzonder stookolie, die er de laatste tijd in geslaagd zijn de kolen hun monopoliepositie te ontnemen. Nu voorziet het Verdrag in een crisistoestand wel in maatregelen die de kolenproductie kunnen beschermen tegen invoer uit derde landen, maar het geeft geen enkele bevoegdheid aan de Hoge Autoriteit om onder die omstandigheden op te treden tegen de concurrentie van de olie of van andere energiebronnen. Het is daarom niet mogelijk de verzekering te geven dat de Hoge Autoriteit onder alle omstandigheden een bepaalde productiecapaciteit zal beschermen.

Daarmede is nog niet gezegd dat aan een inkrimping van de kolenproductie als gevolg van het opdringen van andere energiebronnen in het geheel geen grenzen zouden moeten worden gesteld. Ik mocht U reeds wijzen op de grenzen die uit een sociaal oogpunt aan het sluiten van mijnen moeten worden gesteld. Verder kan ik mij voorstellen dat de regeringen uit strategische overwegingen bezwaar zouden hebben hun energievoorziening voor een al te groot gedeelte afhankelijk te maken van producten, die in belangrijke mate van overzee moeten worden aangevoerd.

Dit zijn evenwel vraagstukken die slechts in het kader van een algemeen energiebeleid kunnen worden opgelost. Het Verdrag biedt de Hoge Autoriteit niet de mogelijkheid om zelfstandig een dergelijk algemeen energiebeleid tot stand te brengen. Een dergelijk beleid zou echter wel in samenwerking met de regeringen tot stand kunnen komen. Daarom ligt het naar mijn mening op de weg van de Hoge Autoriteit om in overleg met de Ministerraad na te gaan welke aanwijzingen over het door de regeringen te voeren algemene energiebeleid kunnen worden verkregen, aan de hand waarvan de Hoge Autoriteit dan haar kolenpolitiek zou kunnen ontwikkelen. Ik acht dit van het grootste belang omdat de Hoge Autoriteit slechts in het kader van een algemeen energiebeleid aan het bedrijfsleven garanties kan bieden voor een bepaalde

productiecapaciteit, die door haar zal worden verdedigd.

Zolang niet een dergelijk algemeen energiebeleid tot stand is gebracht, kan de Hoge Autoriteit t.a.v. de productiecapaciteit in de Gemeenschap niet verder gaan dan te stellen dat die productiecapaciteit benodigd en verantwoord is, die in een normale conjunctuur-situatie de concurrentiestrijd zowel van de invoer uit derde landen als ook van andere energiebronnen kan doorstaan.

In tijden van acute crisis kan zij voorts overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag de nodige maatregelen nemen op het gebied van minimumprijzen, quota-regelingen en invoerbepalingen om de kolenproductie zoveel mogelijk te beschermen.

Van meer belang dan deze beschermende maatregelen is evenwel voor mij het voeren van een positief beleid dat de kolen in staat moet stellen de concurrentie uit eigen kracht vol te houden. In dit verband moeten alle krachten worden ingespannen om nieuwe technische mogelijkheden tot ontwikkeling te brengen, waardoor de concurrentiepositie van de kolen kan worden verbeterd. Hierbij denk ik b.v. aan het totstandbrengen van betere en meer wasserijen, waardoor een beter en naar kwaliteit meer stabiel product wordt verkregen, de bouw van mijncentrales, verpulvering der kool waardoor deze in persleidingen kan worden vervoerd, ondergrondse vergassing der kool, concentratie op aanwending der kool niet als hulpstof maar als grondstof voor de chemische industrie etc. etc.

De Hoge Autoriteit dient deze ontwikkeling zoveel mogelijk te bevorderen.

Een voorwaarde voor dit alles blijft echter het ontstaan van een gezonde concurrentie op de Gemeenschappelijke Markt. Daarvoor is het mede noodzakelijk dat de kartelbepalingen uit het Verdrag worden ten uitvoer gelegd.

Kartelbeleid.

Het beleid dat de Hoge Autoriteit ter verwezenlijking van de Gemeenschappelijke Markt moet voeren, mag niet worden gedwarsboomd door activiteiten van de zijde van het bedrijfsleven die de concurrentie zouden beperken, vervalsen of zelfs geheel onmogelijk maken.

Daarom verbiedt het Verdrag alle overeenkomsten tussen ondernemingen die direct of indirect ertoe zouden kunnen leiden dat op de Gemeenschappelijke Markt de normale concurrentie wordt beperkt óf vervalst, onafhankelijk van het feit of dergelijke overeenkomsten formeel zijn vastgelegd of niet. In het bijzonder verbiedt het Verdrag prijsafspraken en afspraken die de productie, de technische ontwikkeling of de investeringen beperken of onder contrôle stellen. Verder zijn verboden overeenkomsten, die een verdeling inhouden van de afzetgebieden, de voortgebrachte producten, de afnemers of van bepaalde voorzieningsbronnen.

Daarnaast zijn concentraties die van invloed kunnen zijn op de Gemeenschappelijke Markt, aan een voorafgaande goedkeuring door de Hoge Autoriteit onderworpen, die moet beoordelen of zij de concurrentie niet op ontoelaatbare wijze beperken.

Bij de openstelling van de Gemeenschappelijke Markt waren zowel op kolen- als op staalgebied een aantal kartels werkzaam. Naarmate de Gemeenschappelijke Markt zich verder ontwikkelt en naarmate de Hoge Autoriteit de uitzonderingen op de regels van de Gemeenschappelijke Markt in toenemende mate laat verdwijnen, wordt het urgenter om ook de belemmerende uitwerking, die de bestaande kartels op de concurrentie uitoefenen, te doen verdwijnen.

De Hoge Autoriteit stond daarbij voor de volgende keuze:

Eenzijds kon zij na een onderzoek van de in aanmerking komende organisaties een aantal verbodsbepalingen uitvaardigen, waarbij zij op grond van het Verdrag een redelijk termijn had moeten stellen voor de inwerkingtreding daarvan. Gedurende deze redelijke termijn zou zij dan aan het bedrijfsleven

hebben moeten overlaten om eventueel onder toezicht van een door haar aangestelde liquidator de noodzakelijk geachte wijzigingen aan te brengen.

Anderzijds lag de weg open om samen met de in aanmerking komende organisaties en de daarin verenigde ondernemingen een oplossing te zoeken hoe de kartel-organisaties hun activiteiten zouden moeten beperken om de door het Verdrag verlangde concurrentie mogelijk te maken. De besprekingen die bij deze laatste werkwijze met de organisaties moeten worden gevoerd, zouden uiteindelijk geen tijdverlies betekenen omdat de redelijke termijn, die voor de inwerkingtreding der verbodsbepalingen moet worden gesteld, volgens deze laatste werkwijze navenant korter zou kunnen zijn.

De Hoge Autoriteit heeft er de voorkeur aan gegeven om eerst een poging te doen langs deze weg het doel te bereiken.

Zij heeft daarbij, wat de in aanmerking komende organisaties betreft, laten weten dat het haar niet mogelijk zou zijn deze organisaties ongewijzigd goed te keuren. In het bijzonder moet de prijsvorming niet berusten bij machtige centrale verkoop-organisaties. Voorts kan niet worden getolereerd dat de ondernemingen en hun organisaties de van hun afnemers ontvangen opdrachten zonder meer door een centraal orgaan van de ene producent naar de andere overhevelen. Ook in- en uitvoermonopolies voor de handel binnen de Gemeenschap kunnen niet blijven bestaan.

Bij de verandering van de organisaties waarom het hier gaat zal er in ieder geval voor moeten worden gezorgd dat aan de belangen van de arbeiders en de verbruikers recht wordt gedaan.

Het door het Verdrag hierbij gestelde doel is te vermijden dat een later voor de voorziening nodige productie voortijdig verdwijnt. Hierover sprak ik reeds in verband met de te voeren kolenpolitiek. Tevens moet worden vermeden dat, als gevolg van het optreden tegen de kartels, een onbillijke spreiding van de werkgelegenheid over de werknemers zou ontstaan.

Na aldus de grote lijnen van het kartelbeleid van de Hoge Autoriteit te hebben geschetst, wil ik nog een ogenblik stilstaan bij de praktische stappen, die ter verwezenlijking van dit alles zijn gezet.

In Juli 1953 besloot de Hoge Autoriteit dat de verbodsbepalingen voor die kartels, die geen verzoek tot goedkeuring bij haar indienden, op 1 September 1953 in werking zouden treden. Een groot aantal kartels dienden dienovereenkomstig een verzoek tot goedkeuring in. Daaraan aansluitend begon de Hoge Autoriteit met een onderzoek naar de activiteiten van al deze organisaties. Het zal duidelijk zijn dat dit onderzoek niet op zeer korte termijn tot een einde kon worden gebracht. Niettemin waren in het begin van dit jaar deze werkzaamheden reeds zo ver gevorderd, dat het op dat moment mogelijk zou zijn geweest om de verbodsbepalingen uit te vaardigen en een redelijke termijn voor de inwerkingtreding daarvan vast te stellen. Zoals ik reeds uiteenzette, gaf de Hoge Autoriteit er evenwel de voorkeur aan zich tot de organisaties of waar nodig tot de regeringen te wenden om besprekingen in te leiden over de wijze waarop de opheffing of wijziging van de met het Verdrag strijdige activiteiten zou kunnen worden verkregen. Tijdens de voorjaarszitting van de Gemeenschappelijke Vergadering in Mei j.l. lichtte de Hoge Autoriteit het Parlement over de door haar gekozen procedure in. De besprekingen die sindsdien op deze basis zijn gevoerd, hebben nu tot een punt geleid waarop binnenkort duidelijk moet worden of deze vorm van samenwerking de gewenste vruchten zal afwerpen. Men zal begrijpen dat ik over deze besprekingen op dit ogenblik geen verdere mededeling kan doen. Wel zou ik er met nadruk op willen wijzen dat thans op korte termijn beslissingen moeten worden genomen, want de tijd dringt. De tijd dringt in de eerste plaats omdat ik van mening ben dat in het gehele kader van de ontwikkeling van de Gemeenschappelijke Markt beperking van de concurrentie door kartels niet lang meer kan worden toegelaten. De tijd dringt ook daarom omdat tijdens het debat, dat in Mei j.l. in de Gemeenschappelijke Vergadering over het kartelprobleem plaats vond en waarbij een aantal Nederlandse afgevaardigden, met name de heer Nederhorst, zich niet onbetuigd lieten, de Hoge Autoriteit de toezegging heeft gedaan in de najaarszitting nadere mededelingen over de door haar te nemen beslissingen terzake te zullen verstrekken.

De Hoge Autoriteit is verplicht om met de nadere ontwikkeling van haar kartelbeleid in de nabije toekomst

een belangrijke stap tot de volledige verwezenlijking van de Gemeenschappelijke Markt te zetten.

Transport.

Wanneer ik als laatste van de vier speciale onderwerpen, die ik wilde behandelen, thans nog enkele opmerkingen wil maken over het onderwerp vervoer, dan wil ik daarbij vooropstellen, dat de transportbepalingen die in het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal voorkomen, daarin zijn opgenomen omdat zij het noodzakelijke complement vormen voor de totstandbrenging van een werkelijke gemeenschappelijke markt voor kolen en staal en niet omdat men bij de afsluiting van het kolen- en staalverdrag tevens een zekere stap heeft willen ondernemen in de richting van de totstandbrenging van een gemeenschappelijke vervoersmarkt in Europa.

Anderzijds heeft men zich bij de onderhandelingen over het Verdrag wèl terdege gerealiseerd dat wanneer men een aantal bepalingen zou uitvaardigen t.a.v. het transport van kolen en staal, deze bepalingen natuurlijk niet zonder repercussies zouden blijven voor de totale vervoersmarkt. Het transport van deze producten maakt niet minder dan 40 % uit van het totale vervoer binnen de Gemeenschap. Bij de redactie van de artikelen in het Verdrag, die op het vervoer betrekking hebben, heeft men daarmee ten volle rekening gehouden.

Dat een aantal bepalingen op transportgebied in het Verdrag niet konden worden gemist, zal U duidelijk zijn wanneer Ge bedenkt dat het effect van de totstandkoming van de Gemeenschappelijke Markt teniet zou worden gedaan wanneer de verbruikers wel kolen en staal op non-discriminatoire voorwaarden zouden kunnen kopen, doch de vervoersondernemingen bij het transport van deze producten tussen de kopers zouden kunnen discrimineren. Daarom zegt artikel 70 van het Verdrag o.m. „Erkend wordt dat de instelling van de Gemeenschappelijke Markt noopt tot het toepassen van zodanige vervoerstarieven voor kolen en staal dat aan verbruikers die in overeenkomstige omstandigheden verkeren, overeenkomstige tarieven worden berekend”.

In de overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen, wordt een aantal nadere aanwijzingen gegeven over de wijze waarop de stelregels van artikel 70 ten uitvoer moeten worden gelegd. Daar wordt bepaald dat de Hoge Autoriteit een Commissie van Deskundigen bijeen moet roepen, waarvan de leden door de regeringen van de deelnemende staten worden aangewezen. Deze Commissie moet een studie ondernemen van de voorstellen, welke aan de regeringen moeten worden gedaan om de zoeven vermelde en de in artikel 70 van het Verdrag vervatte doelstellingen te verwezenlijken. De taak van deze deskundigencommissie valt in drie gedeelten uiteen. Zij moet een onderzoek instellen:

In de eerste plaats ten behoeve van de opheffing van de vervoersdiscriminaties; in de tweede plaats ten behoeve van het instellen van zgn. directe internationale tarieven en in de derde plaats moet zij per vervoerstak een onderzoek instellen naar vrachtprijzen en vervoersvoorwaarden met het oogmerk om daarvan een harmonisatie in het kader van de Gemeenschap te verwezenlijken.

Na afloop van de door de Commissie van experts te verrichten studie doet de Hoge Autoriteit voorstellen aan de regeringen, die uiteindelijk beslissen op welke wijze in de praktijk een oplossing voor de in artikel 70 gestelde eisen moet worden gevonden.

Men kan hier en daar wel de mening horen verkondigen dat b.v. voor wat betreft de directe internationale tarieven alleen maar gestudeerd zou behoeven te worden en dat het Verdrag generlei verplichting tot invoering daarvan zou bevatten.

Ik wil graag in dit opzicht volkomen duidelijk zijn.

Wat wordt onder deze directe tarieven verstaan? Bij elk spoorwegtransport wordt voor de eerste kilometers waarover wordt vervoerd een vast recht in rekening gebracht. Naarmate de afstand waarover wordt vervoerd langer wordt, daalt de kilometerprijs. Wordt nu bij het vervoer een grens tussen twee deelnemende staten overschreden dan wordt na de grensoverschrijding het tarief berekend alsof het transport pas aan de grens

was aangevangen. Deze „breuk" in het tarief moet nu door de invoering van directe tarieven met doorlopende degressie (vermindering) worden ondervangen.

Ik heb al gezegd dat in par. 10 van de overgangsbepalingen de directe internationale tarieven worden genoemd als een van de onderwerpen die door de Commissie van experts moeten worden bestudeerd. Dezelfde paragraaf zegt intussen dat deze studie moet worden ondernomen ter formulering van aan de regeringen met betrekking tot het vervoer van kolen en staal voor te stellen voorschriften voor het bereiken van de doelstellingen omschreven in artikel 70 van het Verdrag. Daarmede is dus vastgesteld dat de invoering van directe internationale tarieven door het Verdrag noodzakelijk wordt geacht ter verwezenlijking van hetgeen artikel 70 beoogt. Er bestaat m.a.w. een verplichting tot invoering van deze tarieven.

Deze verplichting rust op de regeringen. De taak van de Hoge Autoriteit is beperkt tot het geven van de nodige opdrachten aan de Commissie van Deskundigen en tot het nemen van het initiatief voor de onderhandelingen, die tussen de deelnemende landen in dit opzicht noodzakelijk zijn.

Het rapport van de Commissie van Deskundigen over de directe internationale tarieven is in Mei van dit jaar gereed gekomen. De onderhandelingen tussen de regeringen zijn inmiddels begonnen. Ik kan de verzekering geven dat van de zijde van de Hoge Autoriteit alles zal worden gedaan om deze onderhandelingen tot een goed einde te brengen.

Laat mij thans nog een enkel woord zeggen over de opheffing van de bestaande discriminaties op vervoersgebied. Zoals ik in de aanvang van mijn betoog reeds uiteenzette kon voor een groot aantal discriminaties op spoorweggebied een bevredigende oplossing worden gevonden. Op het gebied van de binnenscheepvaart bestaat naar het oordeel van de Hoge Autoriteit echter nog een belangrijke discriminatie. Terwijl binnen de deelnemende landen de binnenvaartvrachten van overheidswege worden vastgesteld, is in het internationale verkeer over de binnenwateren van een dergelijke vrachtenfixatie geen sprake. Dientengevolge kan het voorkomen dat het aanzienlijk duurder is om kolen te vervoeren b.v. over de Maas van Namen tot 10 km voor de Frans-Belgische grens, dan van Namen 50 km Frankrijk in. Men kan geregeld in Nederland een zekere bezorgdheid bespeuren dat de Hoge Autoriteit voornemens zou zijn aan deze discriminatie een einde te maken door middel van een vrachtenfixatie ook voor het grensoverschrijdende vervoer.

Het zal een ieder reeds duidelijk zijn dat het ook hier wederom een probleem betreft dat door de regeringen tot een oplossing moet worden gebracht. De Hoge Autoriteit heeft van haar kant niet de bevoegdheid om dit vraagstuk te regelen. Zij kan slechts vaststellen dat een discriminatie aanwezig is. Voorzover van de zijde van de regeringen of van het bedrijfsleven een oplossing zou worden voorgesteld waarbij de bedoelde discriminatie zou verdwijnen, zonder dat er van een fixatie van de internationale vrachten sprake zou zijn, zou een dergelijke oplossing in beginsel zeer wel kunnen passen in het kader van het E.G.K.S.-verdrag.

Ik ben evenwel genoodzaakt om daarbij één voorbehoud te maken. Wanneer de hierbedoelde discriminatie zou worden opgeheven in het kader van afspraken tussen vervoerders en bevrachters en wanneer deze bevrachters organisaties zouden zijn, die vallen onder de kartel-bepalingen van het Verdrag, dan moet een dergelijke oplossing wankel blijven zolang nog geen uitspraak van de Hoge Autoriteit in het kader van haar kartelbeleid zal zijn verkregen over de vraag of deze organisaties kunnen worden goedgekeurd. Anderzijds zou een oplossing in de zin van een regeling tussen onafhankelijke vervoersondernemingen onderling niet aan een dergelijk voorbehoud zijn onderworpen. Ik hoop hiermede duidelijk te hebben gemaakt dat een oplossing waarbij de internationale vracht op de binnenwateren zou worden gefixeerd, door de Hoge Autoriteit niet kan worden getroffen noch ook door haar op grond van het Verdrag moet worden nagestreefd.

Ik wil tot slot nog een opmerking maken over het harmonisatievraagstuk. Met harmonisatie wordt in het Verdrag niet bedoeld een harmonisatie van de tariefniveaux tussen de verschillende vervoermiddelen onderling. Het Verdrag draagt slechts op om per tak van vervoer tot een harmonisatie te geraken.

De vrees die in bepaalde kringen in Nederland vaak wordt geuit dat het E.G.K.S.-verdrag zou leiden tot een dirigistische vaststelling van alle binnenscheepvaartvrachten in een vaste relatie tot de spoorvrachten is ongegrond. Zoals ik reeds gezegd heb, kan de Hoge Autoriteit van haar kant niet overgaan tot het vaststellen van de vrachten op het gebied van de binnenscheepvaart. Anderzijds hebben de regeringen bij het afsluiten van het Verdrag geen enkele verplichting op zich genomen om een dergelijke vaste relatie tussen scheepvaartvrachten en spoorvrachten tot stand te brengen.

Ik heb in verschillende richtingen het arbeidsveld van de Gemeenschap doorkruist. Ik hoop daarmee een indruk te hebben gegeven van de veelheid van aspecten, die het werk in Luxemburg biedt, van wat reeds werd bereikt en van de belangrijkste taken die ons nog wachten.

Alvorens te eindigen zou ik nog een ogenblik willen stilstaan bij de voornaamste conclusies die ik voor mij zelf, mede in verband met de politieke ontwikkeling van de laatste maanden, uit de toetsing van de Gemeenschap aan de praktijk heb getrokken.

Voor mijn benoeming in Luxemburg heeft mijn werk sinds de bevrijding van Nederland steeds gelegen op het terrein van de economische betrekkingen met het buitenland. Zo heb ik vanaf de oprichting van de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking aan het werk van deze organisatie deelgenomen. In de jaren, die volgden op het initiatief, dat de Amerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken, Marshall, in 1947 nam, heb ik mij kunnen overtuigen van de uiterst belangrijke arbeid, die in het belang van de welvaart der Europese volkeren, mede dank zij Amerikaanse hulp, door deze organisatie is verricht. Doch de arbeid van deze organisatie, die slechts met eenstemmigheid beslissingen kan nemen, gadeslaande, is het mij tevens duidelijk geworden, welke grenzen er aan zijn gesteld. Zij die in deze organisatie optreden, moeten steeds uitgaan van het nationale belang van het land dat zij vertegenwoordigen. Zich daarop baserende kunnen zij en trachten zij ook in de kring der zo nauw samenwerkende Westelijke landen, zoveel mogelijk rekening te houden met de belangen van de ander. Maar er is niemand, aan wie opdracht gegeven is en die de bevoegdheid heeft om voor het gemeenschappelijke belang op te komen, een belang, dat nu eenmaal vaak niet volledig gelijk is aan het directe belang van elk der landen.

Nogmaals: ik zou niet willen ontkennen dat op deze wijze op verschillende gebieden een belangrijke bijdrage kan worden geleverd tot een Europese samenwerking in algemene zin, maar het is zeker niet mogelijk om op deze wijze een zo verreichend doel als de totstandkoming van een Gemeenschappelijke Markt te verwezenlijken.

Hiervoor is het noodzakelijk dat beslissingen kunnen worden genomen. De vraag rijst nu of dit niet op eenvoudige wijze zou kunnen worden bereikt door de instelling van een Raad van Ministers, die met meerderheid van stemmen beslist. Op het eerste gezicht heeft deze oplossing veel aantrekkelijks. Maar welke waarborgen zijn er dat dergelijke beslissingen genomen worden op grond van gemeenschappelijk van tevoren overeengekomen doelstellingen? Dit kan alleen het geval zijn indien deze doelstellingen van tevoren in een verdrag duidelijk zijn vastgelegd. Wie controleert thans of de Ministerraad zich bij haar beleid aan deze doelstellingen houdt? Moet er geen Hof van Justitie worden ingesteld waarbij men beroep tegen de beslissingen van deze Ministerraad kan aantekenen? Kan het Hof de beslissingen van de Ministerraad ongedaan maken? Dan rijst de vraag: aan wie is deze Ministerraad verantwoording verschuldigd? Aan een Gemeenschappelijke Vergadering? Zo ja, kan deze Gemeenschappelijke Vergadering dan de Ministers naar huis sturen? Zullen deze waarborgen wel worden verkregen? En toch zou het een klein land als Nederland heel zwaar vallen zonder dergelijke waarborgen zijn economische belangen in handen te stellen van een Raad van Ministers, die uit vertegenwoordigers van nationale regeringen bestaat en die bij meerderheid van stemmen beslist over vitale Nederlandse belangen.

Al deze waarborgen waarover ik thans spreek zijn in het Verdrag van de Kolen- en Staalgemeenschap vastgelegd. De Hoge Autoriteit toch is verplicht te handelen overeenkomstig de in het Verdrag omschreven doelstellingen. Haar leden die door de zes regeringen gezamenlijk zijn benoemd, hebben als uitsluitende taak het gemeenschappelijk belang te dienen en het Verdrag uit te voeren.

Niet alleen de regeringen maar ook het bedrijfsleven heeft de mogelijkheid tegen iedere beslissing van de

Hoge Autoriteit beroep aan te tekenen bij het Hof.

De Hoge Autoriteit wordt voorts bij haar beleid gecontroleerd door de Gemeenschappelijke Vergadering, die de Hoge Autoriteit met 2/3 meerderheid tot aftreden kan dwingen.

Dit is geen theorie maar levende werkelijkheid.

Bij de verschillende beslissingen die de Hoge Autoriteit in de afgelopen twee jaar heeft moeten nemen en waaraan ik persoonlijk heb medegewerkt, heb ik altijd kunnen vaststellen dat het feit dat deze beslissingen in een openbaar debat van de Gemeenschappelijke Vergadering zouden worden behandeld en de mogelijkheid dat tegen elke beslissing van de Hoge Autoriteit beroep kon worden aangetekend, de Hoge Autoriteit gedwongen heeft haar beslissingen zorgvuldig te overwegen en zich steeds af te vragen of deze in overeenstemming met de doelstellingen en bepalingen van het Verdrag werden genomen.

Uit het eerste gedeelte van mijn betoog heeft men kunnen zien dat de Hoge Autoriteit de beslissingen, die nodig waren voor de totstandbrenging van de Gemeenschappelijke Markt, heeft genomen. De moeilijkheden die zich daarbij hebben voorgedaan, zijn geen van alle onoverkomelijk gebleken. Zeker zijn er beslissingen geweest, die sommige regeringen niet voor hun verantwoording zouden hebben willen of kunnen nemen. Maar zeker is ook dat een aanvankelijk geuit protest, dat door de maatregelen van de Hoge Autoriteit bepaalde nationale belangen zouden worden geschaad, op den duur nagenoeg zoal niet geheel verstomde. Had onze Gemeenschap uitsluitend berust op samenwerking tussen de verantwoordelijke regeringen, dan hadden dergelijke protesten verlamvend gewerkt. Ook de rampen die men ons vaak voorspeld heeft als gevolg van onze beslissingen zijn uitgebleven.

Naar mijn mening is dat alleen mogelijk geweest doordat mensen van verschillende nationaliteit samengewerkt hebben en bij deze samenwerking het belang van de Gemeenschap als richtsnoer hebben genomen en niet zijn opgetreden als vertegenwoordigers van de nationale belangen. Ik heb in Luxemburg geconstateerd dat dit inderdaad mogelijk is en dat de Hoge Autoriteit ook in dit opzicht bereid en in staat is gebleken om de opdracht, die zij bij het Verdrag heeft ontvangen, ten uitvoer te brengen.

In mijn overtuiging dat wij op de goede weg zijn ben ik dezer dagen nog versterkt door de wens, die H.M. de Koningin in de troonrede heeft uitgesproken om tot een verdere versteviging van de Kolen- en Staalgemeenschap te komen.

Wanneer de regeringen in deze dagen na het wegvallen van de Europese Defensie Gemeenschap op militair gebied zoeken naar een andere oplossing, waarbij Duitsland de zo noodzakelijke bijdrage tot de verdediging van het Westen kan leveren, moeten wij van harte hopen dat zij daarin zullen slagen.

Op economisch gebied zal elke mogelijkheid om de samenwerking der Europese landen te versterken onderzocht en benut moeten worden. Daarbij zal men van de ervaringen, die bij de werking van de E.G.K.S. zijn opgedaan, zo volledig mogelijk gebruik moeten maken.

Mijnerzijds meen ik geen betere bijdrage aan de Europese samenwerking te kunnen geven dan door te trachten de Gemeenschap, die over zoveel positieve mogelijkheden beschikt, verder te dienen en haar onder alle omstandigheden tot een succes te maken.